

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **B. Š., BA (H.), LL.M.**, bytem B., B. 7, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30. 9. 2014, č. j.: MSMT-30853/2014-2, a žalobě proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 19. 5. 2011, č. j.: 15 051/2011-30,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 30. 9. 2014, č. j.: MSMT-30853/2014-2, se zamítá.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 19. 5. 2011, č. j.: 15 051/2011-30, se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalobkyně se ve výroku I. uplatněnou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „ministr“) ze dne 30. 9. 2014, č. j.: MSMT-30853/2014-2 (dále též „rozhodnutí o rozkladu“), kterým ministr zamítl její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 15. 7. 2014, č. j. MSMT-25835/2014-1, jímž byla zamítnuta její žádost o obnovu řízení ze dne 10. 5. 2013 ve věci uznání zahraničního (britského) vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, vedeného na Univerzitě Karlově v Praze a ukončeného dne 26. 5. 2011 pravomocným rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „MŠMT“) ze dne 19. 5. 2011, č. j. 15 051/2011-30 (dále jen „rozhodnutí MŠMT o uznání“).

Žalobkyně se ve výroku II. uplatněnou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí MŠMT o uznání.

Z podání účastníků řízení a správního spisu vyplynulo, že MŠMT obdrželo dne 16. 5. 2013 žádost žalobkyně o obnovu řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice (dále jen „žádost o obnovu řízení“), které bylo vedeno na Univerzitě Karlově na žádost podanou žalobkyní dne 5. 4. 2010 (dále jen „žádost o uznání“) podle § 89 a § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“). Předmětem řízení bylo uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získané absolvováním studijního programu „Czech Business Law in the European Union“ na Nottingham Trent University (dále jen „NTU“), jenž je uskutečňován prostřednictvím české soukromé vysoké školy Brno International Business School (dále jen „BIBS“). Toto řízení bylo ukončeno rozhodnutím MŠMT o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání v České republice – bylo rozhodnuto o vydání osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, které tvoří přílohu tohoto rozhodnutí. Tím byl uznán předložený zahraniční diplom za rovnocenné vzdělání absolventa navazujícího magisterského studijního programu v oblasti ekonomie uskutečňovaného veřejnou vysokou školou v České republice, a osvědčen přiznaný zahraniční titul „Master of Laws“.

Žalobkyně se žádostí o obnovu řízení domáhala vydání rozhodnutí v novém řízení, kterým by žalovaný uznal získané zahraniční vzdělání a kvalifikaci za rovnocenné vzdělání v jiné oblasti, a to v oblasti práva. Tuto žádost žalobkyně doložila vyjádřením vyučujícího na NTU pana prof. J. H. ze dne 25. 3. 2013 vysvětlujícím charakter absolvovaného zahraničního programu, které nebylo součástí důkazního materiálu původního řízení. Dle žalobkyně tímto zmiňovaným vyjádřením vyšla po nabytí právní moci rozhodnutí o uznání najevo dříve neznámá skutečnost, která existovala v době původního řízení a která odůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím MŠMT, které ministr ve výroku I. žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil.

V *prvním žalobním bodě* žalobkyně namítá, že ministr nesprávně posoudil vyjádření prof. H. jako důkaz, který mohl být předložen již v řízení ve věci samé, a jenž proto nenaplnoval důvody uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. S tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasí, neboť daný důkaz opatřila až na základě písemného sdělení MŠMT ze dne 18. 9. 2012, podle něhož *„vzdělání absolvované na BIBS nebylo možno uznat za vzdělání v oblasti práva, jelikož z dokumentů, které byly předloženy, vyplývá, že obsahem studia byly jak ekonomické předměty, tak pouze vybrané předměty z oblasti obchodního práva a z předložených dokladů nevyplývá, že byla absolvováním magisterského studia na BIBS získána akademická kvalifikace pro výkon právníckého povolání ve Velké Británii“*. Žalobkyně byla nucena na tuto skutečnost reagovat a požádat NTU o vyhotovení příslušného dokladu, který potvrzuje, že *„absolventům magisterského studia na BIBS, programu České obchodní právo v kontextu práva EU se uděluje diplom a titul LLM (magistr práv), jedná se o obecné akademické právníké vzdělání v Anglii a Walesu pro výkon práce v bankovním sektoru, v právních odděleních výrobních a obchodních organizací, státní správě, ústředních i místních orgánech státní správy nebo jako právní poradce. Absolventi výše uvedeného studia s výše uvedeným titulem mohou dosáhnout odborného právníckého vzdělání, které je předpokladem pro výkon právního zástupce, obhájce a soudce ve Spojeném království absolvováním vyrovnávacího kurzu a následně studiem programu právní praxe nebo odborného studia pro advokáty“*.

Žalobkyně nemohla předmětný doklad předložit v řízení ve věci samé také z toho důvodu, že jí MŠMT neumožnilo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí o uznání. Vzhledem k tomu, že MŠMT rozhodlo, aniž mělo tento dokument k dispozici, nezjistilo stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. MŠMT k námitce odepření možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí konstatovalo, že rozhodnutím o uznání uznalo zahraniční vysokoškolské vzdělání za vzdělání absolventa magisterského studijního programu v oblasti ekonomie, tudíž nemuselo dát možnost účastnici řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. S tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasí, jelikož z podaných odvolání jasně vyplývá, že požadovala uznání v oboru právo nikoliv ekonomie, a žádosti proto nebylo v plné rozsahu vyhověno.

V druhém žalobním bodě žalobkyně uvádí, že se MŠMT řádně nevypořádalo s předloženým důkazem – vyjádřením prof. H., neboť dle ministerstva tento důkaz nepotvrzuje, že absolvovaný studijní program vede ve Velké Británii k získání odborného právnického vzdělání pro výkon regulovaných právnických profesí. Žalobkyně zdůrazňuje, že žalovaný svůj požadavek původně specifikoval rozdílně, neboť žádal o potvrzení akademické kvalifikace pro výkon právnického povolání, nikoliv pro výkon regulovaných právnických profesí. Nadto z vyjádření jednoznačně vyplývá, že vzdělání na BIBS vede k výkonu regulovaných právnických profesí ve Velké Británii za předpokladu absolvování vyrovnávacího kurzu, neboť studium na BIBS v České republice zahrnovalo výuku českého nikoliv anglického práva. Vyrovnávací kurz obsahuje pouze 7 předmětů anglického práva a po jejich složení má absolvent přístup ke studiu právní praxe či odborného studia pro advokáty. Z uvedeného vyplývá, že absolventi programu LLM studovaného přímo na NTU ve Velké Británii mohou již rovnou navštěvovat programy právní praxe, které jsou předpokladem pro výkon regulovaných profesí ve Velké Británii, zahraniční studenti tento přístup mají také, ovšem až po doplnění vybraných předmětů z anglického práva.

Ve třetím žalobním bodě žalobkyně napadá zákonnost rozhodnutí o uznání, neboť má za to, že MŠMT při jeho vydání nerespektovalo § 89 zákona o vysokých školách. Podle tohoto ustanovení má správní orgán vydat „osvědčení“, tedy pouze jeden správní akt, zatímco MŠMT vydalo správní akty dva (rozhodnutí, které postrádá podstatné náležitosti výrokové části, a samotné osvědčení). Výrok rozhodnutí o uznání je přitom neurčitý, nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. MŠMT rovněž porušilo § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách, neboť porovnávalo magisterský právnický program s programem v oblasti ekonomie. Dále při vydání rozhodnutí o uznání nehodnotilo všechny doklady, které žalobkyně předložila, a jeho rozhodnutí bylo překvapivé.

Závěrem žalobkyně dodává, že MŠMT při rozhodování postupovalo se značnými průtahy a v rozporu se zásadami správního řízení. Rozhodnutí o uznání bylo vydáno až 19. 5. 2011, opakovaně podávané podněty na přezkum rozhodnutí o uznání MŠMT neřešilo, o návrhu na obnovu řízení nerozhodlo v zákonné lhůtě a návrhem se zabývalo až v souvislosti s opatřením proti nečinnosti, který žalobkyně uplatnila dne 27. 6. 2014. Tímto nesprávným úředním postupem bylo žalobkyni znemožněno pokračovat v dalším studiu a značně ztíženo její profesní uplatnění.

Žalobkyně žádá, aby soud zrušil obě žalobami napadená rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

MŠMT *k prvnímu a druhému žalobnímu bodu* uvádí, že se s předloženým důkazem – vyjádřením prof. H. – ministr vypořádal na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde rovněž uvedl,

proč ho nelze považovat za důvod pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tento dokument sice dle tvrzení žalobkyně prokazuje nové skutečnosti, ovšem mohl a měl být předložen již v řízení ve věci samé. Námitku, dle níž žalobkyni nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný považuje za irelevantní, neboť se vztahuje k rozhodnutí o uznání a nemá jakýkoliv dopad na posouzení otázky obnovy řízení.

Námítky obsažené ve *třetím žalobním bodě* žalovaný považuje rovněž za irelevantní, neboť všechny směřují proti rozhodnutí o uznání, nikoliv proti rozhodnutí o rozkladu, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení.

K námitce, že žalovaný od počátku postupoval se značnými průtahy, žalovaný dodává, že mezi podáním žádosti o povolení obnovy řízení a vydáním rozhodnutí, kterým obnova nebyla povolena, sice byla časová prodleva, ovšem tato prodleva neměla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, resp. na to, že nebyly dány důvody pro povolení obnovy řízení.

Dle žalovaného žalobkyně zcela zjevně nepochopila účel a smysl obnovy řízení, neboť ačkoliv žaloba směřuje proti rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení, žalobní námitky se z větší části týkají rozhodnutí, které bylo vydáno ve věci samé.

Žalovaný žádá, aby soud žaloby zamítl.

Nejprve se soud zabýval žalobou proti rozhodnutí o uznání a dospěl k závěru, že tato žaloba není přípustná.

Jednou z podmínek pro věcné projednání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je její včasnost. Podle § 72 odst. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), platí: *„žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou“*. Žaloba proti rozhodnutí o uznání byla podána u Městského soudu v Praze dne 9. 12. 2014. Rozhodnutí o uznání bylo dle doručky založené ve správním spise připraveno k vyzvednutí dne 26. 5. 2011 a doručka byla vrácena MŠMT dne 2. 6. 2011. Žalobkyni tedy bylo rozhodnutí o uznání doručeno nejpozději dne 2. 6. 2011 a žaloba proti němu je tedy zcela zjevně opožděná. Z toho důvodu soud nepřistoupil k věcnému přezkumu rozhodnutí o uznání a nezabýval se tak námitkami uplatněnými ve *třetím žalobním bodě*.

Dále se soud zabýval žalobou proti rozhodnutí o rozkladu, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65 podléhá rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu správního řízení soudnímu přezkumu.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobkyní navržené důkazy soud neprovedl, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti rozhodnutí o rozkladu.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal rozhodnutí o rozkladu, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, *jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*

Citované ustanovení tedy vyžaduje splnění kumulativních podmínek, z nichž první je existence skutečností nebo důkazů, které v době rozhodování nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka podávajícího návrh na obnovu řízení. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy nutně musely existovat, ale účastník je buď neznal, nebo je nemohl použít. Je třeba rovněž zdůraznit, že rozhodnutí o obnově řízení má charakter procesní, jímž se toliko zahajuje nové řízení (aniž by tím byla dotčena pravomoc soudu přezkoumat dané rozhodnutí ve správním soudnictví, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65); při posuzování návrhu na obnovu řízení proto správní orgán nemá prostor, aby se zabýval otázkou zákonnosti původního řízení a rozhodnutí, které z něho vzešlo. V rámci řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze splnění zákonných předpokladů pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu a nikoliv skutkový stav věci, jak byl zjištěn správním orgánem v původním řízení, neboť ten by se stal předmětem řízení až v případě, že by obnova řízení byla povolena. Nelze tak posoudit výhrady žalobkyně, že MŠMT a žalovaný v původním řízení neprovedli všechny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci.

V daném případě byla rozhodnutím Univerzity Karlovy v Praze (dále též „UK“) ze dne 24. 5. 2010, č. j. 3748/10/III/Ko, zamítnuta žádost žalobkyně o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, neboť nesplnila podmínky pro uznání vzdělání, předložený studijní plán neodpovídá magisterskému studijnímu programu Právo a právní věda, studijní obor právo, ani svým rozsahem a skladbou studiu na PF UK, bakalářský program nemá PF UK akreditován, bylo by pouze možné po vykonání přijímacích zkoušek vstoupit do studia a požádat o uznání některých předmětů.

Žalobkyni tedy bylo zřejmé, že na základě předložených dokumentů Univerzita Karlova neshledala absolvovaný program na NTU jako odpovídající magisterskému programu na právnické fakultě UK. S uvedeným názorem žalobkyně polemizovala v podaném odvolání (ze dne 15. 6. 2010), přičemž jí nic nebránilo, aby na podporu svého tvrzení přiložila rovněž vyjádření NTU dosvědčující charakter studia na této vysoké škole. Žalobkyně sice namítá, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí o odvolání, ovšem tato skutečnost nic nemění na tom, že žalobkyně mohla příslušný důkaz (vyjádření NTU) opatřit a předložit již v průběhu řádného řízení o uznání zahraničního vzdělání a nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí o uznání v daném řízení (o uznání) namítat, což ale neučinila. Z toho důvodu se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že předložené vyjádření nebylo *neznámým důkazem, který existoval v době původního řízení a který žalobkyně nemohla uplatnit v původním řízení.*

Vzhledem k tomu, že nebyla splněna první podmínka dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, soud se již nezabýval druhou z kumulativních podmínek (materiálním korektivem, zda namítaný nový důkaz může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování), neboť nesplněním první podmínky byla obnova řízení v dané věci vyloučena bez ohledu na obsah předloženého důkazu.

K námitce průtahů v řízení o povolení obnovy (žalobkyně podala žádost o povolení obnovy dne 16. 5. 2013 a rozhodnuto o ní bylo dne 15. 7. 2014) soud dodává, že ačkoliv MŠMT při svém rozhodování nepostupovalo v zákonných lhůtách, toto pochybení nemělo vliv na věcné posouzení otázky obnovy řízení, a proto nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí o rozkladu.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.